

LANGS DE VIA DOLOROSA....

een Kruisweg voor tieners

Voorwoord

Als je een kerk in loopt, valt het waarschijnlijk wel op: de schilderijen aan de zijkant. Deze lijken een verhaal uit te beelden, als een soort stripverhaal. De tekstballonnen ontbreken alleen. Deze schilderijen beelden de Kruisweg uit, de weg die Jezus ging op zijn sterfdag.

Het is een mooie traditie om op Goede Vrijdag, de dag waarop wij het sterven van Jezus herdenken, deze kruisweg te bidden. Dit gebeurt al in kerken sinds de vijftiende eeuw. Niet iedereen kon het zich veroorloven om naar Jeruzalem te reizen en de heilige plaatsen te bezoeken. Door in kerken de Kruisweg te lopen, gingen zij, in het klein, op bedevaart. Net als wij nu.

Op deze manier lopen wij, samen met Jezus, vanaf zijn veroordeling door Pontius Pilatus langs de Via Dolorosa naar de plek van de kruisiging, Golgotha. Doordat wij deze wandeling samen maken, is het geen verhaal van 2000 jaar geleden maar ook van vandaag en mag het ook onze kruisweg zijn.

De Via Dolorosa is een straat in Jeruzalem. In het Latijn betekent dit Lijdensweg. Langs deze weg liep Jezus zijn dood tegemoet. Deze straat, een soort winkelstraat, kan je nog steeds bezoeken. Het is een wirwar aan smalle straatjes, het is er altijd druk en er zijn onhandige stenen treden, waardoor je goed uit moet kijken waar je loopt. Er zijn veel winkeltjes en de verschillende etensgeuren komen je tegemoet. In Jezus' tijd was dat niet heel anders...

De band Sela heeft een prachtig nummer opgenomen, waarin deze weg en de sfeer naar voren komen. Het nummer heet Via Dolorosa en vind je op sela.nl.

VIA DOLOROSA - Sela

Langs de Via Dolorosa in Jeruzalem die dag,
verdrongen zich de mensen in de straat.
Daar staarden ze Hem na:
de man die sterven moest op Golgotha.

Refrein: *Langs de Via Dolorosa, heel die lange lijdensweg,
ging de Christus, onze Koning als een lam.
Maar omdat Hij van ons hield met heel zijn hart,
is Hij gegaan, langs de Via Dolorosa,
heel de weg naar Golgotha.*

Er kwam bloed uit al zijn wonden, uit de striemen op zijn rug,
uit de kroon van doornen om zijn hoofd geklemd.
En Hij droeg met elke stap
de hoon van hen die schreeuwden: "Kruisigt Hem!".

Refrein:

Zijn kruis werd een troon, zijn bloed wast ons schoon
en het stroomt door het hart van Jeruzalem.

Refrein:

*Tekst & muziek: Billy Sprague/Niles Borop Ned. Tekst: Rikkert Zuiderveld © 1983
BMG Songs/ Meadowgreen Music Company/ Word Music/
Smallstonemediasongs.com*

Inleiding

Het is drie uur in de middag, de tijd staat vandaag even stil. Wij zijn bij Jezus, de Zoon van God. Drie jaar lang trok Hij rond door Israël. Hij genas zieken, liet blinden weer zien en Hij vergaf de zonden. Eigenlijk liet Hij een stukje zien van Gods Rijk op aarde en vertelde Hij dat God van ons allemaal houdt. Een boodschap van Liefde.

Op Palmzondag leek de boodschap van Jezus goed te vallen. Mensen stonden rijen dik langs de weg. Zwaaiend met palmtakken juichten zij Jezus toe: Hosanna!

En toch... de boodschap van Jezus werd niet verstaan door de mensen die toen de leiding hadden. De Romeinen die Israël bezet hielden waren bang voor een opstand. De leiders van de Israëlieten waren weer bang voor de Romeinen en zij vonden dat Jezus met zijn opmerkingen God beledigde. Dat Hij God zelf was, begrepen ze jammer genoeg niet.

De leerlingen die met Jezus optrokken, zijn vrienden, wisten niet zo goed wat zij ervan moesten denken. Petrus, een typische leider, met een grote mond, had wel eens gezegd dat Jezus de Messias was, de te verwachten Koning, maar zij dachten waarschijnlijk dat Jezus hen van de Romeinen zou verlossen. Echt begrepen hadden zij Hem nog niet. Op Witte Donderdag hadden zij als groep nog samen gegeten. Jezus nam hierbij brood en wijn en deelde dit uit, terwijl Hij zei dat dit Zijn Lichaam en Zijn Bloed was en dat zij dit moesten blijven doen om Hem te herinneren. Een andere leerling, Judas, stond daarna op en was opeens weg. Plots zag de wereld er voor hen allemaal anders uit. Jezus zei dat Hij verraden zou worden en ging in een tuin bidden. Enkele leerlingen zouden bij Hem waken, maar, door vermoeidheid overmand, vielen zij steeds in slaap.

Toen verscheen Judas weer ten tonele samen met Romeinse soldaten en Jezus werd gearresteerd en meegevoerd naar de leiders van Israël. Zij probeerden Jezus uit te horen en erachter te komen wie Hij nou precies is, maar zij wilden Hem niet verstaan.

Jezus staat voor zijn Lijdensweg, zijn Via Dolorosa. Verlaten door zijn vrienden staat Hij er alleen voor. Althans zo kan het lijken. Jezus gaat zijn dood tegemoet en wij trekken met Hem mee.

Opening

Het lopen van de kruisweg is eigenlijk een lang gebed, daarom beginnen wij deze met een kruisteken: In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Goede God, vandaag mogen wij Jezus volgen en getuige zijn van Zijn weg naar de Kruisdood. Het is voor ons misschien moeilijk te bevatten waarom Hij deze weg ging en wat dat vandaag voor ons kan betekenen. Wilt U onze ogen openen voor het wonder van Uw Liefde, zodat wij Jezus in Zijn voetspoor mogen volgen, en mogen verstaan dat wij Uw geliefde kinderen zijn en wij Uw liefde verder mogen verspreiden. Dat vragen wij U, door Christus, onze Heer. Amen.

Onze Vader, die in de hemel zijt,
uw naam worde geheiligd,
uw rijk kome,
uw wil geschiede
op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood
en vergeef ons onze schulden,
zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren,
en breng ons niet in beproeving
maar verlos ons van het kwade. Amen.

Eerste statie:

Jezus wordt ter dood veroordeeld

Daar staat Jezus voor Pontius Pilatus, de Romeinse stadhouder. Dezelfde mensen die vorige week nog “Hosanna” juichten, roepen nu: “Kruisig Hem!” Pilatus geeft aan niet te weten waarom hij Jezus dat aan zou moeten doen, hij ziet geen schuld in Hem. Pilatus gooit het over een andere boeg en stelt aan het samengestroomde volk voor om iemand vrij te laten en zij mogen kiezen. De keuze gaat tussen Barabbas, een moordenaar, en Jezus, iemand die zieken genas. Tot verbazing van Pilatus willen de mensen dat Barabbas vrijkomt. Hier wil Pilatus geen rol in hebben. Hij wast zijn handen in onschuld en geeft Jezus over om Hem te kruisigen.

Het ene moment zijn de mensen vol lof en lopen zij Jezus achterna, maar een paar dagen later is de wereld omgedraaid en veroordelen zij Hem. Wij kunnen nu aan de mensen denken die worden buitengesloten, die niet gezien worden. Misschien overkomt ons dat soms wel, of doen wij het anderen aan? Wie weet lijken wij soms wat op Pilatus en zouden wij het verschil kunnen maken, maar draaien wij ons om en wassen wij onze handen in onschuld.

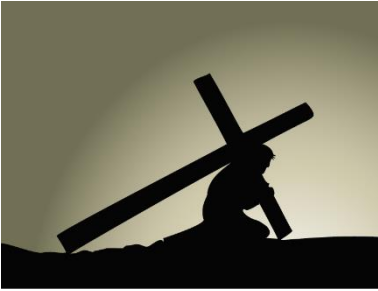
Tweede statie:

***Jezus neemt het kruis
op zijn schouders***

Bij zijn veroordeling wordt Jezus uitgedaagd. Soldaten maken Hem belachelijk, ze noemen Hem spottend 'de koning van de Joden', doen Hem een kleed om en zetten een kroon van doornen op Zijn hoofd. Geslagen en bespuwd sturen zij Jezus op weg. Jezus krijgt een zware balk op zijn schouders, het is niet voldoende dat Hij door de smalle, drukke straten moet lopen. Jezus zal ook zijn eigen kruis dragen, het martelwerktuig dat zijn dood zal betekenen. Vernederd, mishandeld en alleen voelt Hij het zware gewicht op Zijn schouders drukken en zwijgend gaat Hij vooruit.

Jeruzalem, het is er druk en warm. Langs de kant staan mensen toe te kijken, vermakelijk zien zij hoe de show begint. Jaren trok Jezus rond en was Hij een bekend figuur. Hij genas mensen en sprak over de liefde van God. En nu? Nu draagt Hij een zwaar kruis.

Nu kunnen wij aan hen denken die een zware last dragen, door ziekte, zorgen of wat er ook in hun leven speelt. Welke rol spelen wij daarin? Kijken wij toe, of laten wij ons raken door de pijn van een ander?

Derde statie:

***Jezus valt voor de
eerste keer onder het kruis***

Jezus trekt door de straten van Jeruzalem. Het zweet prikt in zijn ogen en het gewicht van het kruis drukt steeds zwaarder op zijn schouders. Onder zijn voeten liggen de keien, schots en scheef. Het is een zware tocht, te zwaar, onmenselijk zwaar. Jezus verstapt zich en valt. Daar ligt Hij onder het kruis. Tijd om op adem te komen krijgt Hij niet. De stevige greep van een soldaat tilt Hem op en zegt Hem verder te gaan. Jezus recht zijn rug, haalt waarschijnlijk even diep adem en trekt zwijgend door.

De last is zwaar, onmenselijk zwaar, maar toch: Jezus moet het dragen. Ondanks de pijn loopt Hij door. We kunnen denken aan mensen die onder een zware last gebukt gaan en het even niet meer volhouden, die bezwijken onder het gewicht. Bezwijken wij soms en wat hebben wij dan nodig om ons weer op te richten en door te gaan? Of kunnen we ons herkennen in de toeschouwers? Oordelen wij dan over de persoon die het even niet meer vol kan houden, of bieden wij steun? We denken aan iedereen die het soms even niet meer redt en niet weet hoe ze door kunnen gaan.

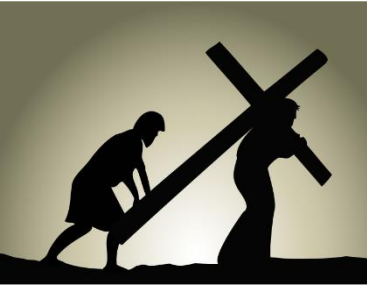

Vierde statie:

Jezus ontmoet zijn Moeder

Langs de kant van de weg ontmoeten de ogen van Jezus een bekende, vertrouwde blik, die van zijn moeder. Vol verdriet kijkt zij terug, ziet zij haar Zoon pijn lijden en Zijn kruis dragen. Toen Jezus nog maar een baby was, is zij al gewaarschuwd voor dit moment. Simeon zei toen dat haar hart door een zwaard zou worden doorboord. Dat dit zo zou voelen, dat de pijn zo door haar ziel zou snijden, had zij zich niet voor kunnen stellen. De pijn van een moederhart. Toch put Jezus hier ook kracht uit, in het midden van alle afwijzende, spottende blikken, is daar die blik vol van liefde, de blik van zijn Moeder.

Een moeder heeft dromen voor haar kind, dit begint al tijdens de zwangerschap en dit gold ook voor Maria. Zij zag Jezus opgroeien tot de Man die Hij was en zij bewaarde alles in haar hart. Zij was er aan het begin van zijn openbare leven, bij de bruiloft in Kana en zij is er nu aan het einde. Hierbij kunnen onze gedachten gaan naar de ouders die een kind moeten missen, die dit verdriet met zich mee dragen, en naar hen die nooit ouders geworden zijn, die dit gemis altijd zullen voelen. Dat allen troost mogen vinden bij Maria, wier moederhart ook voor ons open staat.

Vijfde statie:

Simon van Cyrene helpt Jezus het kruis dragen

Terwijl Jezus steeds langzamer doorloopt en de stad verlaat, wordt het gewicht van het kruis te zwaar. Hij kan het eigenlijk niet meer dragen, maar Hij moet door. Langs de kant van de weg loopt Simon van Cyrene. Samen met zijn zonen, Alexander en Rufus, komt hij net van zijn werk. De soldaten zien hem en dwingen hem om Jezus te helpen om het kruis te dragen. Van een willekeurige omstander, iemand die gewoon naar huis wilde gaan, wordt deze Simon nu een speler in dit trieste verhaal. Er zal weerstand bij hem opgekomen zijn, maar hij moet. Samen met Jezus trok Simon verder en zag hij die lijdende Christus van dichtbij, werd geraakt en kwam tot geloof.

Na een dag lang werken, word je geconfronteerd met het lijden van anderen. Graag zou jij je blik afwenden en rustig doorlopen. "Hier heb ik niets mee te maken." Plots raak je wel betrokken en word jij gedwongen je steentje bij te dragen. Dit wil je niet en toch, je moet. Draag jij het kruis mee terwijl jij je in gedachten blijft afzetten, of laat jij je raken door die ander? Kan jij mede-lijden, om het gewicht voor de ander iets lichter te maken? Laten we het een moment stil maken en denken aan de mensen die zich laten raken door het leed van een ander. Aan hen die niet langs de kant blijven staan, maar helpen waar en hoe zij kunnen. Hoe zou jij dat kunnen doen?

Zesde statie:

Veronica droogt het gezicht van Jezus af

Tussen de toeschouwers in staat een vrouw, Veronica. Met een knoop in haar maag ziet zij dit schouwspel aan en ziet zij Jezus lijden. Het zweet en het bloed staan op Jezus zijn gezicht, de pijn is ervan af te lezen. Veronica kan het niet langer aanzien. Dit vriendelijke gezicht, waar zovelen troost uit putten, zij gaat Hem troosten. Met een doek veegt zij Zijn gezicht schoon, een daad van mens tot mens. In 'dit hoofd vol bloed en wonden' mag zij het gezicht van God zien. In dit gebaar van liefde, zoals Veronica het ons toont, laat zij de liefde van de Vader zien.

Een klein gebaar kan grote gevolgen hebben. We kunnen niet altijd voorzien hoe een 'random act of kindness', een willekeurig vriendelijk gebaar, een ander kan helpen, kan raken. Jezus, door velen langs de weg gezien als een misdadiger, wordt weer even mens. Het zijn vaak de kleine handelingen, waar je het minst bij stil staat om te doen, die het meest betekenen. Wat zou jij daarin kunnen doen? Laten we bidden voor de mensen die troost kunnen bieden, die met kleine gebaren ons weer even mens kunnen laten voelen, wanneer wij dit het hardste nodig hebben.

Zevende statie:

***Jezus valt voor de tweede keer
onder het kruis***

Het zware kruis, de hitte, de spottende blikken van de mensen aan de kant, ondragelijk is het. Jezus loopt, verstapt zich en gaat door. Het is een zware tocht, te zwaar. Zijn benen kunnen Hem niet meer dragen, maar Hij moet door. Jezus valt. Voor de tweede keer ligt Hij in het stof, terwijl het zware kruis op Zijn rug drukt. De soldaten ontzien Jezus niet en dwingen Hem om door te gaan. Het lijkt wel alsof Jezus alle leed van de wereld op Zijn schouders mee torst en Hij loopt door.

Jezus, Gods Zoon, is gekomen om onze lasten te dragen. Dit draagt Hij met zich mee, terwijl Hij het zware kruis draagt. Onze fouten en tekortkomingen. Ons menselijk tekort schieten. Alles wat ons van God af kan houden, draagt Hij met zich mee, om zo onze relatie met God te kunnen herstellen. Door het offer van Jezus mogen en kunnen wij steeds weer opnieuw beginnen. Na elke valpartij die wij meemaken, mogen wij weer opstaan om door te gaan. Wat helpt jou hierin? Wellicht kan gesteld worden dat wij niet door de soldaten gedwongen worden, maar geholpen door Gods liefdevolle blik, die ons in beweging brengt en gaande houdt.

Achtste statie:

Jezus ontmoet de wenende vrouwen

Terwijl Jezus doorloopt, valt Zijn blik op een groepje vrouwen. Door verdriet overmand zien zij de lijdende Christus voortgaan. Zij huilen, kunnen het niet geloven en staan machteloos bij zoveel onrecht. Jezus ziet hen en lijkt zijn eigen pijn te vergeten. Hij kijkt hen aan en spreekt woorden van troost. Jezus vertelt aan deze vrouwen dat zij niet om Hem moeten huilen, maar over henzelf en hun kinderen. Hij lijkt eigenlijk te zeggen dat zij oog mogen hebben voor hun eigen pijn en dat van anderen en voor hen moeten zorgen.

Bij het zien van onrecht en ellende in de wereld kan dit ons beklemmen, ons angstig maken. Hier kunnen wij in blijven hangen. Jezus nodigt ons uit om daar doorheen te gaan en in zijn Liefde te vertrouwen en in beweging te komen. Hierbij kunnen wij nu speciaal denken aan hen die in hun verdriet blijven hangen en nog niet de troost bij Jezus kunnen vinden, dat zij mensen op hun pad mogen ontmoeten om hen de weg te wijzen.

Negende statie:

***Jezus valt voor de derde keer
onder het kruis***

Jezus valt weer, de grond lijkt Hem rust te willen geven, maar Hij moet door. Het zweet en bloed vermengen met elkaar en druppelen van Zijn hoofd af. Hij moet door. De omstanders zien een zwak mens, iemand die het niet vol lijkt te kunnen houden. De vermoeidheid slaat steeds sterker toe, maar Hij moet door. Nog even door. Jezus richt zich op, verzamelt zijn laatste krachten en Hij gaat door.

Paulus zal aan de Christenen van Korinthe schrijven dat hij in zijn zwakheid sterk is. Dit geldt zeker voor Jezus. Terwijl Hij zijn dood tegemoet loopt, voelt Hij het gewicht van het kruis steeds zwaarder worden. Hij loopt daar voor ons en draagt onze lasten met zich mee. Ja, Hij valt, maar staat ook steeds weer op, keer op keer. Die kracht wil Hij ons ook schenken, om steeds opnieuw op te staan, keer op keer. Soms is het misschien moeilijk om dit vertrouwen te hebben, het vertrouwen dat jij weer op kan staan. Hierin mogen we oog hebben voor Christus, Hij geeft het voorbeeld en helpt als het zwaar is.

Tiende statie:

Jezus wordt van zijn kleren beroofd

Jezus is er. Hij komt aan op Golgotha, dat betekent Schedelplaats. Alles heeft Hij al gegeven maar dat is nog niet genoeg. De soldaten pakken zijn kleren af en verdelen deze. Zelfs zijn onderkleed, hier dubbelen zij om. Jezus is van zijn kleren beroofd, het laatste restje waardigheid pakken zij van Hem af.

De waardigheid. Het laat het verschil zien tussen een mens en een dier, stelde de Middeleeuwse filosoof Thomas. Staan wij altijd stil bij onze eigen waardigheid en die van de ander, of slaan we het liever over? Kunnen wij mensen die niet aan onze 'beelden' voldoen, ook zien als mede-mens? Laten we denken aan de mensen die aan de rand van de maatschappij staan, mensen die geen woning hebben, mensen die niet voor vol worden aangezien. Dat zij anderen op hun weg tegen mogen komen, die oog hebben voor hun menswaardigheid.

Elfde statie:

Jezus wordt aan het kruis geslagen

Uitgeput, belachelijk gemaakt en van zijn kleren beroofd, zo wordt Jezus op het kruis genageld. Een gruwelijke straf. Het ademen gaat steeds moeilijker, waardoor de gekruisigde zich op moet richten. Dit houden de armen niet vol, waardoor je stikt. Mensonterend.

Zelfs hier, wachtend op Zijn dood, blijven mensen Hem belachelijk maken. Voorbijgangers grappen dat Hij zichzelf zou moeten redden, dan pas zouden zij wel in Hem geloven. Jezus hangt tussen twee moordenaars in. Terwijl zij als gekruisigden hetzelfde lot ondergaan, gaat het pesten door. De moordenaar aan Zijn linkerkant blijft grappen ten koste van Jezus maken. De andere moordenaar neemt het voor Jezus op en bekent dat zijn dood terecht is, maar dat Jezus onschuldig is. Deze goede moordenaar herkent Jezus als de Messias, waarop Jezus zegt dat zij elkaar snel weer zullen zien, in het Paradijs.

De goede moordenaar laat ons zien dat het nooit te laat is om je fouten onder ogen te zien en je te bekeren, je om te keren en naar Jezus Christus te kijken en Zijn liefdevolle blik op jou te zien rusten. Wij mogen bidden dat wij met zo'n zelfde blik de wereld in mogen kijken en een verschil mogen maken voor de mensen die dat nodig hebben.

Twaalfde statie:

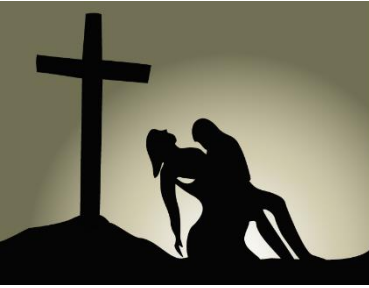
Jezus sterft aan het kruis

Uit het Evangelie volgens Matteüs (Mt. 27, 45-50.54)

“Rond het middaguur viel er duisternis over het hele land, die drie uur aanhield. Aan het einde daarvan, in het negende uur, gaf Jezus een schreeuw en riep luid: “Eli, Eli, lema sabachtani?” Dat wil zeggen: ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij verlaten?’ Toen de omstanders dat hoorden, zeiden enkelen van hen: “Hij roept om Elia!” Meteen kwam er uit hun midden iemand toegesneld die een spons pakte en in zure wijn doopte. Hij stak de spons op een stok en probeerde hem te laten drinken. De anderen zeiden: “Niet doen, laten we eens kijken of Elia hem komt redden.” Nog eens schreeuwde Jezus het uit, toen gaf Hij de geest.

Toen de centurio en degenen die met hem Jezus bewaakten de aardbeving voelden en merkten wat er gebeurde, werden ze door een hevige angst overvallen en zeiden: “Hij was werkelijk Gods Zoon.””

Stilte.

Dertiende statie:

Jezus wordt van het kruis afgenomen

Jezus is dood. De leerlingen hadden dromen over hoe Jezus hen zou verlossen en nu? Nu is het klaar, Jezus is dood. Het levenloze lichaam wordt van het kruis gehaald. Het mishandelde lichaam van een Zoon, een vriend, een leraar. Maria houdt haar Zoon nog eenmaal vast, zoals zij vroeger zo vaak deed. De liefde verbindt hen, door de dood heen.

Voor zijn overlijden sprak Jezus Maria en Johannes vanaf het kruis nog toe. Tegen zijn moeder zei Hij: “Zie, hij is uw zoon” en tegen Johannes zei Jezus: “Maria is nu jouw moeder.” Op deze manier gaf Hij Maria als moeder aan Zijn Kerk, aan ons allemaal.

Afscheid nemen bestaat niet, het is een bekend lied. In de tekst klinkt: “Ik ga wel weg, maar ik verlaat je niet.” Dit lijkt soms moeilijk te beseffen, wanneer je geconfronteerd wordt met het verlies van iemand van wie jij houdt. Tegelijkertijd is het ook een gevoel wat herkenbaar is. We kunnen nu, juist nu, bidden voor de mensen van wie wij afscheid hebben moeten nemen, omdat wij ook mogen vertrouwen dat de dood niet het laatste woord heeft.

Veertiende statie:

Jezus wordt in het graf gelegd.

Er is een nieuw graf, nog ongebruikt, dit is voor Jezus. Zijn lichaam wordt met balsem ingesmeerd en in schone, nieuwe doeken gelegd. Tijdens Zijn lijdensweg, Zijn Via Dolorosa, is hij geslagen, gepest, belachelijk gemaakt. Nu na Zijn overlijden kunnen de mensen die van Hem houden met respect afscheid van Hem nemen. Het verdriet staat voorop. Ze moeten afscheid van Jezus nemen en ze begrijpen het niet, nog steeds niet. Zo had het toch niet hoeven gaan?

De leerlingen hadden andere verwachtingen van Jezus, dit begrijpen zij nog steeds niet. Ook wij kunnen soms die gedachten bij God hebben, omdat wij Zijn bedoelingen ook niet begrijpen. Op die momenten zouden we er vertrouwen in kunnen hebben, dat Hij naast ons staat. Alleen, dat is soms nog best moeilijk. De leerlingen begrepen het nog niet, maar dit zal snel genoeg veranderen. Het zal snel Pasen worden en dan wordt alles duidelijk. Deze tocht, deze kruisweg, die soms zo zinloos lijkt, doet stenen voor graven weggrollen. De hoop staat, in het besef dat God liefde is en de dood nooit het laatste Woord heeft.

Onze Vader

*Onze Vader, die in de hemel zijt,
uw naam worde geheiligd,
uw rijk kome,
uw wil geschiede
op aarde zoals in de hemel.*

*Geef ons heden ons dagelijks brood
en vergeef ons onze schulden,
zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren,
en breng ons niet in beproeving
maar verlos ons van het kwade.*

Weesgegroet

*Wees gegroet, Maria,
Vol van genade,
De Heer is met u,
Gij zijt de gezegende onder de vrouwen,
En gezegend is Jezus, de vrucht van uw schoot.
Heilige Maria, moeder van God, bid voor ons,
zondaars, nu en in het uur van onze dood.
Amen.*

In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Maart 2020

Tekst: Sander Verschuur